

бленіе, совсѣмъ же то ни бѣше возможно споредъ *царски* и *политически* даннѣхъ намъ правдинѣхъ. Какъто же отъ начала на въпросъ, наше жарко желаніе было е всегда, да не бы нѣкакъ, дѣлу предходящу размышленія, престѣпили, по невѣдѣнію, нѣщо отъ щото исповѣда и вѣрва Православната вселенска Церква, така, и въ тойзи случай гдѣ токмо сами себе удържахмы почитаніемъ отеческихъ преданій, но и противу общѣхъ народнѣхъ волѣхъ, силно изяви, безустрашно противустоѣхмы, ничто не склонивши по-дѣйствовати преди да составимъ и представимъ на Православнѣхъ вселенскѣхъ Церквѣхъ, и общій Екзархійскій уставъ, приедемъ же при томъ, ако бѣ возможно, въ това ростояніе, и Самага Вселенскаго Патріарха отеческото склоненіе и благословеніе. Прочее, согласно съ съдържа-ніето истаго Императорскаго Фермана, состави ся, гла-соподаніемъ на Православныты въ Цариградъ Българи, и Совѣтъ отъ пять Архіерейскы и десять почтенны мірскы членовы. Той совѣтъ, одобренъ званично и отъ самага И-Правительства, потща ся, съ всякъ преданность, да состави уставъ основанъ на священныты правила на Православнѣхъ церквѣхъ и да управлява привременно Българскыты Епархій съ Хрістіанскѣхъ ревность, безъ никое измѣненіе въ церковныты постановленія; общимъ же мнѣніемъ поиска, по прешедшаго мѣсеца Маія, споразумѣти ся и съ самага Патріарха, чрезъ свои четьри членовы, посланы до него. Но тѣи ся върнахъ праздни, защото Патріархътъ не възпріялъ ничтолыбо съ нѣхъ споразумѣніе. Реченый же Совѣтъ, добросовѣстно исполнивъ и таѣхъ святѣхъ дѣлжноть съ Евангелскы духъ, слѣдува да ся занимава тихимъ образомъ съ дѣлото си, чаючи съ нетѣрпѣніемъ, да бы свършилъ и подложилъ Екзархійскій Уставъ и Вселенной церкви, и така, тогда само, знаніемъ сія церкви, да бы при-